

Ár 2011, þriðjudaginn 1. nóvember, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Áslaug Árnadóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Jóhann Tómas Sigurðsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 54/2011**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 23. ágúst 2011, með kvörtun sóknaraðila dagsettri 22. ágúst 2011. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 23. ágúst 2011, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust þann 16. september 2011. Var bréfið sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 19. september 2011, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 1. nóvember 2011.

II.

Málsatvik.

Þann 7. september 2007 var Bílasamningur kaupleiga, nr. X gerður. Sóknaraðili var tilgreindur leigutaki, FF var leigusali en seljandi var A. FF hefur nú sameinast varnaraðila á grundvelli 1. mgr. 106. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Varnaraðili hefur tekið við öllum réttindum og skyldum FF, þar með talið umræddum samningi.

Samkvæmt samningnum var leigumunur bifreiðin B. Kaupverð samkvæmt samningnum var kr. 1.408.788. Innborgun var kr. 50.000, stofngjald var kr. 27.832, umsýslugjald var kr. 5.000 og samningsverð var kr. 1.391.620. Fyrsti gjalddagi var tilgreindur 7. október 2007 og fjöldi gjalldaga var 84. Samningstími var til 7. september 2014 og leiga var greidd eftir á. III kafli samningsins fjallaði um leigu. Mánaðarleg leiga m.v. ISK var kr. 19.250. Kaupverð í lok samnings m.a. við ISK var kr. 1000. Samningurinn var 100% gengistryggður miðað við myntkörfuna F2, sem var CHF 50% og JPY 50%. Endanleg fjárhæð í myntkörfunni á kaupdegi réðist af kaupgengi á útgreiðsludegi samnings. Leiga miðaðist við myntkörfuna F2 og réðist af sölugengi hverju sinni.

Þann 28. október 2008 var samþykkt skuldbreyting á samningi nr. X þannig að næstu fjórir gjalddagar skyldu verða í formi vaxtagreiðslna frá og með nóvember 2008. Samningurinn skyldi lengjast sem nam þessum fjórum vaxtagjalddögum og fyrsti gjalddagi afborgana og vaxta yrði í mars 2009. Að öðru leyti héldust samningsskilmálar óbreyttir. Þann 19. febrúar 2009 var gert samkomulag um skilmálabreytingu. Skyldu átta næstu greiðslur vera í formi innágreiðslna. Samningurinn skyldi lengjast sem nam þessum átta innágreiðslum. Tiltekið var að samningurinn skyldi eftir sem áður vera gengistryggður.

Þann 5. nóvember 2009 var gerð yfirlýsing um yfirtöku bílasamnings. C, yfirtók frá og með 5. nóvember 2009 allar skuldbindingar fyrri leigutaka, þ.e. sóknaraðila, og sjálfskuldarábyrgðaraðila hans gagnvart varnaraðila samkvæmt leigusamningnum. Heildarstaða samningsins við yfirtökuna var kr. 2.428.297 og samningurinn var í skilum.

Þann 31. mars 2011 barst sóknaraðila endurútreikningur á samningi X, í samræmi við dóma Hæstaréttar nr. 92/2010, 153/2010 og 471/2010. Í endurútreikningnum kom fram að staða samnings fyrir dóma Hæstaréttar hefði verið kr. 0, höfuðstóll samkvæmt endurútreikningi var kr. 0, vextir á höfuðstól frá síðasta útsenda gjalddaga til 31. mars 2011 var kr. 0 og staða veltureiknings var kr. -47.102. Tekið var fram að veltureikningur væri safn gjalddaga út frá nýjum vaxtaforsendum og greiðslna frá skuldara. Vangreiðslur sem og ofgreiðslur væru vaxtareiknaðar í samræmi við dóm Hæstaréttar nr. 471/2010.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 22. ágúst 2011.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess: „að FF endurútreikni aftur eins og á að gera samkvæmt FME og borgi mismuninn á milli + vexti.“

Sóknaraðili vísar til þess að FF hafi ekki reiknað endurútreikning á yfirteknum bílasamningi sem sóknaraðili var með rétt, eins og löggin sem sett voru segi til um. Þá bendir sóknaraðili á að varnaraðili vilji taka mismuninn til sín, en mismunurinn eigi að koma til sóknaraðila. Sóknaraðili vísar enn fremur til dreifibréfs Fjármálaeftirlitsins til fjármálafyrirtækja sem hafa leyfi til eignaleigu. Kveður sóknaraðili starfsmenn hjá umboðsmanni skuldara hafa komist að því að varnaraðili hefði ekki reiknað rétt út.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að öllum kröfum sóknaraðila verði vísað frá. Til vara er þess krafist að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Til stuðnings aðalkröfu sinni vísar varnaraðili í fyrsta lagi til 5. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Framlögð gögn sóknaraðila sanni ekki að hann hafi beint kröfum sínum að FF og þeim verið hafnað.

Þá er í öðru lagi byggt á e-lið 4. gr. samþykktanna. Varnaraðili vísar til þess að sóknaraðili byggji á bréfi Fjármálaeftirlitsins til fjármálafyrirtækja sem hafa leyfi til eignaleigu. Í bréfinu komi fram að skuldari eigi að njóta góðs af þeim hagnaði sem myndast þegar bifreið sé seld á hærra verði en matsverð hennar hljóði á um samkvæmt uppgjöri en upplýst sé að engin sala fór fram á bifreiðinni. Auk þess séu engar lagatilvísanir eða málsástæður til stuðnings kröfu sóknaraðila og því ómögulegt fyrir varnaraðila að taka til varna.

Í þriðja lagi byggir varnaraðili á því að kröfugerð sóknaraðila „um að FF endurútreikni aftur eins og á að gera samkvæmt FME og borgi mismuninn á milli + vexti“ uppfylli ekki skilyrði b-liðar 4. gr. samþykktanna. Í kröfugerð sé ekki gerð krafa um ákveðna fjárhæð heldur krafa um endurútreikning eins og eigi að framkvæma hann samkvæmt Fjármálaeftirlitinu. Tilvitnað bréf FME segi ekkert til um hvernig fjármálafyrirtæki eigi að endurreikna gengistryggð lán, en kveðið sé á um hvernig staðið skuli að endurreikningi í lögum nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu.

Til stuðnings aðalkröfu sinni vísar sóknaraðili til þess að endurútreikningurinn byggist á ákvæðum laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu og hafi FF byggt endurútreikning sinn á 18. gr. laganna. Varnaraðili telur sóknaraðila byggja kröfu sína á því að bifreiðin hafi verið seld og sóknaraðili eigi að njóta hækkunar á söluverði. Varnaraðili bendir á að bifreiðin hafi ekki verið seld, heldur hafi C yfirtekið samninginn frá og með 5. nóvember 2009. Þegar yfirtakan hafi farið fram hafi samningurinn staðið í kr. 2.428.297. Varnaraðili telur sóknaraðila ekki hafa sýnt fram á að raunvirði bílsins hafi verið meira en staða samningsins endurútreiknaður og heldur varnaraðili því fram að jafnvel þótt litið yrði svo á að FF hafi selt bifreiðina til C þá hafi verðmæti hennar ekki verið meira en endurútreiknuð staða leigusamnings og því hafi ekki verið um söluhagnað að ræða.

Varnaraðili bendir á að í 7. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu felist að þegar SP endurútreiknaði samning sóknaraðila til yfirtökudags, þá hafi myndast ný staða á samningnum og yfirtók C þá fjárhæð en ekki kr. 2.428.297 eins og skjalið um yfirtökuna beri með sér. Því hafi FF ekki hagnast við endurútreikninginn heldur gekk lækkunin á samningnum til C. Varnaraðili vísar til þess að samkvæmt 18. gr. laga nr. 38/2001 hafi það engin áhrif á endurútreikninginn hvert markaðsverð undirliggjandi eignar sé.

Varnaraðili kveður að forsenda fyrir endurgreiðslu sé að skuldari hafi orðið fyrir tjóni vegna þess að hann hafi ranglega innt af hendi af háa fjárhæð, sbr. 5. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001. Sé þessum skilyrðum 5. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001 ekki fullnægt hafi ekkert tjón átt sér stað og þá komi önnur ákvæði laganna ekki til skoðunar.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurreikningi og endurgreiðslu samkvæmt Bílasamningi kaupleigu, nr. X, sem gerður var þann 7. september 2007.

Í 5. gr. samþykktanna fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki kemur fram að það sé skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki.

Í kvörtun sóknaraðila til nefndarinnar kemur fram undir liðnum: Hvenær viðskiptamaður bar fram kvörtun sína eða henni var hafnað: „31.3.11 kom endurútreikningur til mín.“ Í kvörtun sóknaraðila kom þá ekki fram að hann hefði leitað til varnaraðila með kvörtun sína áður en málið var lagt fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Í ljósi framangreinds verður ekki séð að sóknaraðili hafi borið kröfur þær sem um er deilt í máli þessu upp við varnaraðila og hann hafnað þeim. Þegar af þeirri ástæðu verður ekki hjá því komist að vísa kröfum sóknaraðila frá úrskurðarnefndinni með vísan til 5. gr. samþykktanna fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá úrskurðarnefndinni.

Reykjavík, 1. nóvember 2011.

Áslaug Árnadóttir

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Oddur Ólason